

XX
 X
 X
 X
 X   O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N
 X
 X   O V E R D E G E E S T I N D E S T O F E N W A T D E X
 X   G E E S T I S.
 XXX

24 november 1987

Goede avond, vrienden.

Een onderwerp esoterisch behandelen wil zeggen: een beetje naar binnen gericht. Esoterisch over de geest praten, een beetje moeilijk. Een geest is een hoeveelheid energie tegenover de buitenwereld afgegrensd door onderlinge potentiaalverschillen, waarin bewustzijn en geheugenfuncties mogelijk zijn. De geest zelf leeft niet in een wereld. Ze leeft in een krachtveld, waarvan haar kern ook deel uitmaakt. Als we dus zeggen het totaal van alle kracht is God, dan is de geest dus deel van God in zekere zin, maar heeft een persoonlijk bewustzijn ontwikkeld. Vaak via vele verschillende bestaansstadia.

Maar die geest heeft, net als een mens een bepaald differentie kader nodig. Een mogelijkheid om te beschrijven, om uit te drukken en om te vergelijken. Dat kan ze alleen maar, als ze niet alleen maar een bepaald beeld heeft, maar ook anderen, hoe dan ook, met dat beeld vervlochten zijn. Zo ontstaat dus een wereldbeeld en al die wereldbeelden bij elkaar noemen we dan sferen. Dat zijn voorstellingen wereldjes, natuurlijk en als we kijken hoe ze bepaald worden dan blijkt het dat dat voor een groot gedeelte het gevolg is van de inhoud van het geheugen van die geest.

Dus de waarde, die ze in zichzelf kent, zoekt ze buiten zich te vinden. Is er iemand, die daaraan beantwoordt, geheel of ten dele, dan is er communicatie en tussen die twee ontstaat dan een wereld die voor die twee reëel is. En dan ja, de geest in de stof, nog veel moeilijker. De meeste mensen denken dat dat ongeveer gaat als in een tapperij. God heeft alle embryo's, die komen over een rollende band en dan komt er floep! een grote spuit en die gooit er een geest in. Dat is natuurlijk helemaal niet waar. Een beginnend menselijk lichaam ontwikkelt een zenuwstelsel. In het begin zijn die kanalen nog al erg fijn en in verhouding weinig in aantal. Op dat ogenblik kun je je er nog niet mee vereenzelvigen. Het geeft nog niet genoeg impulsen genoeg af om je daarmee te concentreren.

Maar omstreeks de vierde maand van een zwangerschap, dan is het zenuwstelseltje groot genoeg geworden om daarmee de signalen van de moeder op te vangen. Je zou kunnen zeggen dat het kind telepathisch iets van de belevenissen en de gevoelens van de moeder spiekt. Op dát ogenblik wordt het interessant en gaat de geest zich daar dus mee bezig houden. Er ontstaat een toenemend concentratie proces. Waarbij naar ongeveer zeven à acht maanden de geest eigenlijk alleen nog bezig is met dat lichaam. Hierdoor geeft ze een deel van haar kracht aan dat lichaam en projecteert ze een groot gedeelte

van haar eigen geheugen, een groot gedeelte dus niet álles, als het ware naar de hersenen van dat kind. Het resultaat is, dat er vanuit het standpunt van de geest ~~er~~ niets anders meer bestaat dan dit kind. En ook alleen de wereld van dat kind. Maar gelijktijdig blijft een deel van die geest als energie gewoon buiten bestaan. Het is dus niet zó dat uw geest geheel in uw lichaam woont. Het is zó dat de aandacht van uw geest plus een deel van de energie van die geest en een deel van haar bewustzijns waarde in die mens zijn geprojecteerd. Wat moet je je dan eigenlijk van zoiets voorstellen?

Een bekend voorbeeld is een auto. Een auto kàn wel rijden, maar als er geen bestuurder is, dan duurt het toch nooit lang. Wanneer er een bestuurder is, dan kan hij bepalen hoe en waar die auto heen rijdt. Maar alleen wanneer de mogelijkheden van de auto tot en met de brandstof toe, voldoende zijn. Op dezelfde manier moet u zich voorstellen dat de geest als het ware helemaal geconcentreerd is op het besturen van een voertuig dat in zichzelf een biologisch wonder is. Waarin alle functies dus ook voort kunnen gaan wanneer die geest daar niet of ternauwernood bij betrokken is, maar waarbij de zin voor mij door de geest wordt veroorzaakt.

Als je bedenkt, dat die geest leeft op een ander vlak dan u en dat de kracht van de geest eigenlijk gróter is dan een mens. Vergelijk het eens met de energie van plaats. Als je een kilo laat vallen van een klein stukje, nou ja, pijnlijk, maar als het van honderd meter hoogte komt, ja dan zul je toch naar de ziektekostenverzekering moeten stappen denk ik. Daardoor is het bewustzijn van geest van die eigen kracht van groot belang voor de energie die er via het menselijk lichaam als levenskracht of iets dergelijke kan worden gemanifesteerd. Als u nu naar binnen kijkt, werkelijk ernstig bezig bent, niet meditatief, maar u een voorstelling probeert in te denken van: wat is er eigenlijk in mij? Dan heeft u meestal verschillende ervaringen.

De eerste is meestal een soort van duisternis, waarin er dan nog wel hier en daar een tinkelingetje licht schijnt te zijn. Als je verder doordringt dan krijg je het gevoel dat je naar een soort lichtend sterretje toe valt. Het wordt groter, er is meer licht. U kunt niet uw duisternis geheel verlaten. Ja, u zoudt het kunnen doen, maar dan bent u de controle over uw lichaam kwijt. Maar u kunt wél als het ware dat licht aanraken. Zolang uzelf maar deels in die duisternis blijft omdat daar uw stoffelijk bewustzijn hoort. Wanneer u nu denkt dat alle kracht die hierin ligt dat ben ik of dat aanvaardt ik, dan zult u met verbazing ontdekken dat u lichamenlijk een heleboel energie erbij hebt gekregen. En dat niet alleen, maar dat u ook bepaalde dingen veel gemakkelijker doet die anders para-normaal worden genoemd. Al is het maar iemand genezen door een hand op te leggen of te magnetiseren, te denken.

Er is dus een mogelijkheid om de energie van de geest over te brengen naar de stof. En als je dergelijke dingen aanvaardt dan wordt het nog waar ook. Je kunt er twee dingen uit leren. In de eerste plaats: er is in ons een krachtbron, die veel meer mogelijkheden schept dan voor ons menselijk voorstellingsvermogen te aanvaarden lijkt en in de tweede plaats: wanneer we opgaan in die krachtbron is de overdracht mogelijk. Maar zolang we bezig blijven op een afstand en die kracht niet als het ware te beroeren, gebeurt er weinig of niets. Dat maakt alweer duidelijk dat er een eenheidsbesef moet bestaan. Voor de geest is dat inderdaad zo.

Voor de stof is het door de begrenzings van het denkvermogen, het ervaringsvermogen, ten hoogste een gevoelenservaring. Maar het is zelden een concreet, feitelijk iets. Waarom zou die geest zich zo met die stof bezig houden? Ja, er zijn dingen die voor de stof niet bestaan en voor de geest wel. Er zijn dingen die buitengewoon belangrijk zijn, ook voor de geest, ofschoon ze voor u onbetekenend lijken. De harteklop van de moeder, de laatste maand vóór de geboorte. Ja, dat is iets ontstellends voor de geest. Juist die gedachten die er dan ook nog bij spelen en die vaak heel scherp wisselen in die periode. Dat is een enorme gebeurtenis. U herinnert het zich niet eens. Misschien instinctief, maar verder komt u niet.

Gewoon alleen maar het ruisen van bloed door de aderen heen is een belevens. Het gevoel dat u ineens hebt van vertedering, het eerste sneeuwlokje. Maakt u zich geen illusies, u moet nog wel even wachten. Dan gaat er iets in je open. Eigenlijk is het niets, maar het kan belangrijker zijn dan een hele grote business-deal. Want voor de geest is dat een soort reine ontroering, een contact met het stoffelijke, een vorm erkenning en dat wordt vastgelegd.

Heel vaak doet het geheugen van de geest mij een beetje denken aan een slechte regisseur, die een te lange film probeert te monteren door er overal wat tussenuit te knippen wat overbodig is. Sommige scènes blijven bestaan, heel vaak ook massa-scènes, maar als u eerlijk bent dan moet u toegeven - heel veel van mijn leven is eigenlijk wel belangrijk geweest.

Alleen die punten, waarbij ik een werkelijk contact heb gehad met iets anders. Alleen het gevoel daar als het ware even in op te gaan. Dat is onvervangbaar. En die geest weet ook wel wat zij aan ervaringen zou willen hebben. Het is een leuke wereld, maar er zijn hier en daar nog hoekjes waar ze niets van weet. En ze kan er niet doordringen met haar eigen besef, maar met nieuwe ervaringen is het goed mogelijk. En daarom probeert ze uit het geheel van haar gegevens allerlei scènes naar die stof te produceren. Dat lijkt heel gemakkelijk. Die geest denkt niet gewoon. Bij Nero werd ze voor de leeuwen gesmeten, dat beeld wordt geprojecteerd en dan denkt die geest uit die opofferingsgezindheid, uit die aanvaarding kun je toch je wereld anders gaan leven. Zo denkt de geest. En wat denkt die mens? "Ik ga nooit meer naar de dierentuin, die rotbeesten, ik schrok me rot!"

Maar op den duur komen er door al die ervaringen, allerlei psychische moeilijkheden die je dan te verwerken krijgt en waarvan je je natuurlijk wel een paar herinnert, komt dan een beeld tot stand waarbij je leven rijker is geworden dan het was. De geest in de stof streeft eigenlijk drie doelen tegelijk na. In de eerste plaats wil zij haar voorstelling van zichzelf verduidelijken. In de tweede plaats wil zij haar beeld van de wereld vollediger maken. En in de derde plaats wil zij haar gebondenheid met die wereld intenser beleven. Want zij denkt als ik in mijn wereldje waar misschien honderd geesten samen werken, nu dat gevoel kan krijgen waardoor ik al het andere ook nog kan aanvaarden, dan wordt mijn wereld zo veel groter. Het klinkt krankzinnig misschien, maar het is zo. En daarom is voor haar alles wat in die stof gebeurt, belangrijk. Alleen één nadeel. Ze beoordeelt het niet volgens de normen die ù hanteert. Ze beoordeelt het volgens de normen van verbetering als het ware van haar besef of vermindering. Dat is alles wat daar eigenlijk een rol speelt. Dat kan emotioneel zijn, dat kan zuiver verstandelijk zijn, soms op grond van logica, maar het kan ook volkomen a-logisch zijn. Het maakt dus

geen verschil uit. Het gaat gewoon om de waarde, om te beleven.
+ vraag over de rol van de ziel hierin.

= Ik zal het even kort beantwoorden. De ziel is een deel van de Goddelijke kracht, dat zich tijdelijk daarvan afzondert en rond zich een besef vormt. Dit besef is de geest. Je moet het niet zo ingewikkeld maken. Heel vaak wordt een goedbedoelde geest voor een spook uitgekreten en een waanbeeld voor een edele hoge geest, dat is nu eenmaal menselijk.

Wanneer we proberen ons voor te stellen hoe dat allemaal in elkaar zit, dan krijg je een voortdurende verwevenheid van uw wereld en de onze. Aangezien onze wereld de wereld is waar in ons ego uiteindelijk en bij voortduring bestaat, terwijl de wereld waarin u vandaag bent een soms langdurige, soms zeer korte ervaring is, maar altijd van voorbijgaande aard. Ik moet dus zeggen van mijn standpunt uit; de geestelijke wereld is het belangrijkste.

Wat is een geestelijke wereld? Dat is een reeks van voorstellingen, maar ook van reacties. Een mens kan uitermate vijandig staan tegenover een bepaald verschijnsel. Dat is heel vaak omdat hij het verschijnsel nog niet in zijn volledigheid kent. De erkenning, die noodzakelijk is voor de geest is het splitsen in tegendelen. Over het algemeen zegt men dan dat dat loopt met een twintig en een zeven--jaarcyclus. Zeven jaar, omdat om de zeven jaar in het menselijk leven veranderingen optreden, die mede te maken hebben met het denkproces en al merkt de mens hetzelfde misschien minder goed op, ook met zijn gevoelsleven.

Een twintigjaars ritme omdat dit te maken heeft met sterren, die erg belangrijk zijn voor wat er op aarde gebeurt en krachten, je vindt het trouwens ook terug in de zon. Dat is twintig jaar en acht maanden ongeveer. Dat is eigenlijk een ritme waarbij bepaalde dingen opvlammen, maar andere gelijktijdig doven. U zou kunnen zeggen een tijd van zonnevlekken voor de ziel. Of voor de geest. Met deze ritmen komen we natuurlijk een eind verder. We kunnen daar een reeks dingen achtereenvolgens verklaren.

Wat is tijd eigenlijk anders dan een aanéénrijging van een aantal werkelijkheden, die voor ons besef allemaal één moment duurden. Voor de kan hetzelfde moment, dat voor u ééntiende seconde is, tien eeuwen duren of omgekeerd. De geest is niet tijd-gebonden. Door de wereld waarin zij leeft is zij niet aan massa-verschijnselen gebonden en zij kent dus wel uitstralingsverschijnselen, maar weer niet de verschuivings en magnetische verschijnselen die als je beweging in de ruimte maakt tot een tijdseffect leiden.

Die geest denkt evenwel tijdelijk, maar voor haar waardebesef is iets eeuwig. Denk nooit dat iets van wat u werkelijk bent geweest, werkelijk hebt erkend, werkelijk innerlijk hebt beleefd, teloor kan gaan. Dat is vereeuwigd. Maar de geest moet een selectie proces hebben. De tweedeling, de selectie is noodzakelijk om tot een omschrijving te komen, een kenbaarheid. Dat is zo voor de mens en voor de geest is dat ook wel altijd het geval, alleen, er komt een ogenblik dat het enige verschil nog is: het omvattend zijn en weten en mijn beperkt zijn en weten. Dat zijn de enige vergelijkbaarheden nog. Dat wil zeggen dat het in jón alles aanwezig is, dat het voor jou is als de dag. Ook als het voor anderen en voor jou in de tijd gemeten misschien honderd jaar geleden is. De typische verschijnselen die je bij helderziendheid vaak krijgt is wel dat de personen die zijn

F Eén van

overgegaan nooit worden gezien in de gedaante van hun sterfbed, dat komt maar heel zelden voor. Meestal komen ze op een leeftijd terug, die voor hen de meest emotie-rijke was. Soms zeg je de gelukkigste maar dat is niet altijd waar. Ze tonen zich in een gedaante, in een gestalte en leeftijd die dus in het verleden ligt. Voor hen is het in het contact met deze wereld eigenlijk de enige werkelijke gestalte waarover ze kunnen beschikken. Dat beeld kan veranderen. Ik weet niet of u allemaal onze vriend Henri nog hebt gekend in zijn beginperiode. Het scheve schouderdje, het vertrokken bekkie, het kraaiestemmetje en de toch vaak bijzonder vindingrijke reeks van steke-ligheden en zelfs cynisme. Dezelfde Henri is nu anders. Het schouderdje is niet meer opgetrokken, het zakt ook niet meer. Het stemmetje kan nog wel eens een keer terug komen. Er zijn misschien gebruiksuitdrukkingen bij die de persoon te sterk karakteriseren, maar eigenlijk is het iemand geworden die veel evenwichtiger is omdat hij een veel grotere inhoud heeft.

Wanneer hij zich nu zou tonen, zou het niet meer zijn in de gedaante van het gebochelde marskramertje. Ik vermoed dat hij op het ogenblik veel dichterbij staat bij de, ook niet geheel brandschone abbé uit de buurt van Parijs, die hij daarvoor was. Dat kunt u zich moeilijk voorstellen, hè. Op het ogenblik werkt onze vriend Henri dus voornamelijk in het Nabije Oosten zeg maar en is daar eigenlijk bezig om daar -bewustzijn- te kweken ondanks alles. Het kost hem nogal wat moeite en aan de andere kant moet hij ook weer gaan begrijpen, waarom de mensen zo zijn. Hij moet zijn wereldje dus óók uitbreiden.

En dat betekent gewoon dat hij nu eigenlijk geestelijk bezig is met biechtstoelen en daar past een abbé beter bij. Alleen hij heeft geen biechtkamer of biechtstoel meer. Wat dat betreft zijn zijn ervaringen minder stoffelijk. En meer mentaal geworden. Die gedaante dat is doodgewoon het beeld dat je van jezelf hebt, passend bij een situatie, een emotionele toestand, de werkzaamheid die daarmee verband houdt. Maar hij kan zich niet voor gaan stellen als Goliath want die is hij nooit geweest. Wat dat betreft, ook niet als David, want hij was wel venijnig, maar vechten kon hij niet.

Hij moet dus blijven bij iets wat hij geweest is. Maar dan kan hij in zijn uiting kiezen van zo'n heel scala van leven op alle ogenblikken die geestelijk door emoties zijn vastgelegd. Een voorstelling, die daarbij hoort, kan eenvoudig gereproduceerd worden om een taak te vervullen die in overeenstemming van het bewustzijn plus die gestalte de meest aanvaardbare is. Zo ziet u dat het helemaal niet zo eenvoudig is als u denkt. Van de andere kant zo verrekt logisch. Volgens de menselijke logica. De mensen denken altijd dat je ergens beter van worden moet. Als geest zou je zeggen dat je ergens ruimer van worden moet. En dat is geloof ik echt het belangrijkste, als je spreekt over geest in de stof. De geest is bezig zich een reeks mogelijkheden te verwerven, haar wereld steeds verder uit te breiden, zodat ze met steeds meer andere persoonlijkheden van welke aard en welke origine dan ook, in harmonie kan komen. Om uiteindelijk harmonieën door te kunnen zetten op het ogenblik dat je door beelden en voorstellingen alleen maar gehinderd wordt, dan moet je dus naar een wereld toe groeien waarin ze bestaan wel, maar ze worden niet opgeroepen omdat ze niet belangrijk zijn. Er zijn nu essentiële toestanden, ik zou niet eens willen zeggen gedachten, dus toestanden waarin het ik zich in de ander kan her-

kennen en daardoor zichzelf weer beter ziet en begrijpt. De stof is dus eigenlijk leerschool. De stof bestaat uit een heleboel ervaringen waar de geest later niet meer aan terugdenkt. Zij heeft geen goed en kwaad volgens menselijke principes. Alleen de geest die zeer onbewust is, treed nog wel eens zeer realistisch op. Omdat moraal eigenlijk maar een zede is, een mode van leven. Dat wil niet zeggen, dat het voor een mens zo is, maar voor de geest wel. Wanneer dus een geest in de stof bezig is en zich aan de menselijke moraal aanpast, dan moet dat een doel hebben. Dat doel kan niet alleen maar gelegen zijn in: ja, maar dit is goed en dat is kwaad.

Ongeacht alle scholing die de mensheid heeft gekregen, het is doodgewoon -word ik hierdoor ontvankelijker voor gebeuren of niet? Dat is eigenlijk het criterium. En in strijd kan ik over het algemeen veel minder beleven en ervaren dan in een harmonie en een samenwerking. Dus zal de geest vaak naar samenwerking streven, alleen is zij zich ervan bewust dat het die samenwerking is, die telt. De mens denkt, dat het de zeden zijn.

Een cosmische werkelijkheid kun je alleen bereiken wanneer je in staat bent jezelf te vergeten. Aan de andere kant moet je wel jezelf zijn om haar te beleven. Dat is schijnbaar in tegenspraak, maar niet echt. Want ik ben mijzelf, ook op het ogenblik dat ik alleen belever of waarnemer ben. Maar op het ogenblik dat ik mijn beeld de wereld als het ware tegemoet werp, kan ik alleen antwoord verwachten in beelden, die bij mij passen. Daar zit de grote moeilijkheid van het grote probleem. Want in uzelf ligt een zee van kracht.

In uzelf ligt een enorme rijkdom aan gegevens en herinneringen. In uzelf schuilen vermogens die voor een groot gedeelte zelfs in verstandelijke gaven kunnen worden omgezet. U hebt talenten. Maar u activeert ze niet. Waarom niet? Omdat u die innerlijke krachten eigenlijk niet kent. U zoekt het buiten u. Maar de betekenis van alles buiten u wordt bepaald door wat u bent. Uwinnerlijk is bepalend voor wat de wereld voor u is. Wanneer u zich voortdurend beklagt over de wereld, eisen stelt aan de wereld, dan schèpt u in wezen voor uzelf een heel netwerk waarin u ook verplicht bent, of u het toegeeft of niet.

Vrijheid kan alleen daar bestaan, waar u absoluut niet eist en gelijktijdig niemands vrijheid aantast. En de meeste bewuste geesten hebben dat allemaal geweten. We kunnen teruggaan tot de vergeten figuren zoals Sotus bijvoorbeeld, toevallig een dame. Ze was niet van hier, ze behoorde tot een kracht die dan vereenzelvigd wordt met Kanis, met de matron ster Siis. Deze persoonlijkheid kwam om de mensen te leren. Wat leerde ze onder meer aan de mens? Een andere wijze van visvangst, wat over zeevaart en dat is helemaal niet zo gek omdat ze zelf vanuit een wereld kwam die zéér waterrijk was.

Daarnaast probeerde ze verder te leren hoe je bijvoorbeeld grassen moest selecteren om op den duur granen te krijgen en die dingen. Zo is ze een Godin geworden natuurlijk. U kunt haar terug vinden in Egypte en zelfs in Babylon. Dergelijke figuren brachten wat zij in zich hadden, het gevoel van welbehagen over in een manier van leven waardoor ze het welbehagen voor anderen probeerde te scheppen. Ze wisten dat het niet zonder ruzie kon gaan, natuurlijk niet. Er zijn een heleboel mensen die zeggen: ja, we kennen ze allemaal die Egyptische Goden. Esir was Osir. Esir was een mens die het grootste gedeelte van zijn tijd onder inspiratie gekend heeft. Het lichaam was van Atlantise origine en hij is het begin geweest van de organisatie

onder andere in de Nijl-delta en het Nijlbekken helemaal. Hores of Hoor was oorspronkelijk magiër. Als Hores was hij als het ware de zetel van de macht, het zijn hele eigenaardige dingen. Als u tijd hebt moet u het maar eens proberen na te gaan, beginnend bij de Dogun, over de Dogun is nog al wat geschreven. Het zijn bepaalde negerstammen die dat dus hebben. En daarnaast hoe dat ook weer bestaat in allerlei andere landen.

Waar het mij om gaat is niet zo zeer dat die wezens nu toevallig niet geheel mens waren, soms menselijke gedaantes die van buiten af beïnvloed werden, in andere gevallen zelfs zeegoden. Wezens, die van een andere planeet kwamen. Deze wezens hadden één behoefte en dat was om datgene wat in hen leefde, als het ware wàkker te roepen in een ander. In zekere zin is het eisen, maar het is meer door geven en niet door heersen. Geweld is nooit bijzonder sterk geweest bij deze Goden. Wèl de macht, maar niet de strijdmacht. Dat hebben mensen er later van gemaakt.

Jezus is ook een tegenstander geweest van alle geweld. En in de naam van Jezus Christus zijn er zoveel oorlogen gevoerd dat als Jezus een mens was zou hij wentelen in zijn graf en meer energie leveren dan menige kerncentrale. Dàt wat je bent als het ware delen met mij terug vinden in de wereld en dat vergt dat je eerst in jezelf een deel hebt. Niet van goed en kwaad, dat is onzin. Het is een beeld vormen van wat misschien geluk is of wat vrede is. Als je dàt in je zelf kunt vinden, als je in jezelf de stilte kunt bereiken, waarin je nog net voelt dat je bestaat. Als je daaruit terug komt, dan heb je denkbeelden bij je die hōren als het ware bij jou. En die moet je dan in de wereld brengen. Niet om er beter van te worden of om een ander bet er tve maken, daar gaat het niet om.

Het gaat erom, dat je de harmonie moet uitbreiden, opdat in de beving van de harmonie de wereld van de geest steeds meer omvattend wordt. Ik weet wel dat voor de meeste mensen, u niet natuurlijk, zou dit allemaal gezwam zijn, want je kunt er niets mee doen! Is dat wel waar? Als je in jezelf de kracht voelt en je kunt een ander helpen of genezen al is het maar van een kleinigheid... heb je dan niets gedaan? Wanneer je voor een ogenblik ineens kunt begrijpen wat er in een ander leeft en daardoor die ander een antwoord kunt geven wat bij die ànder past en niet ook bij jou past, heb je dan niet iets bereikt?

Om onze grenzen te overschrijden, moeten we eerst weten wat we zijn. En alle leven is niets anders dan een voortdurend zoeken de grens van hetgeen we bewust zijn te overschrijden. Ergens de harmonie en de stilte te vinden of de factoren van harmonie en stilte, waardoor we meer kunnen begrijpen en kunnen ervaren en ook ongetwijfeld ons meer bewust worden. Van de kracht, die we ook zijn, die in ons leeft, maar die buiten ons overal in de wereld is.

De werkelijkheid van het leven, zoals een mens het ziet, is een droom die geweven wordt op feiten die vast staan, maar nooit volledig juist beseft worden. En voor de geest is leven een droom waarbij steeds meer details verloren gaan totdat er werkelijkheden overblijven. En die werkelijkheden weerkaatsen dan in àl het bestaande. En daardoor ben je deel van al het bestaande. En in het al bestaande vind je jezelf terug, niet meer als een -ik-de tegenstelling tot àlles, maar als een deel van het geheel, dat gelijktijdig zichzelf is, maar het geheel beseft. Zo, dat is mijn bijdrage tot het

onderwerp. Had u nog vragen? Vraag over de harmonie in jezelf.
 - Als je in jezelf een harmonie vindt dan ervaar je wel tegenstellingen tussen wat jij bent, wat jij voelt en de wereld buiten je. Maar je hebt niet meer de behoefte om dat dan op de één of andere manier te veranderen of aan jezelf gelijk te maken. De enige behoefte die je nog hebt is om te begrijpen en te zoeken wáár harmonie mogelijk is. Dat is het verschil. Wie de innerlijke vrede vindt, is niet meer bezig zijn wereld te verbeteren. Hij is alleen steeds bezig om zichzelf bewuster te zijn en daarbij contact te krijgen met dat deel van de wereld waarmee hij werkelijk harmonisch is.

Het eigenaardige van de mens is, dat hij voortdurend zó druk bezig is om zijn wereld te veranderen, dat hij zichzelf helaas voortdurend gelijk blijft. Vraag over de ziel. De ziel is een deel van God en is dus totaal omvattend, maar gelijktijdig volgens onze normen niet bewust. Wij zijn ons van haar niet of onvoldoende bewust. Als wij harmonisch zijn dan vinden wij een soort eenheid waarin de ziel zichzelf als het ware uit en spiegelt. Dan verdwijnt dus een deel van onze persoonlijkheid. En treedt daarvoor in de plaats het deel zijn van alles wat 'ware zielen zijn' dan zou moeten betekenen.

+ Is een mystieke ervaring een uiting van de ziel?

- Het is meestal geen uiting van de ziel, maar het kán gaan tot een beleving van de ziel. De meeste mystieke belevingen van de mens, die dus alleen maar gaan in het eigen ik, die hebben alleen te maken met dat contact dat ik u omschreef. Na de dood zult u ook wel ontdekken dat de meesten van u dat trechtereffect ook ervaren. Alleen blijft u dan niet aan de grens van het lichtende vlak, maar u gaat er doorheen. Daarmee is uw contact met stoffen er ook. Wanneer u dus innerlijk een enorme vrede vindt dan komt er een ogenblik dat je eigenlijk niets meer weet.

Dan is er ook geen voorstelling, er is ook geen conflict meer tussen de ene wereld en de andere, er is een soort eenheidsbeleving. Bij dat eenheidsbeleving beroer je je ziel. Dat wil zeggen waarschijnlijk, ik zeg: waarschijnlijk. Ben je éven in contact met de kracht waaruit alles is voortgekomen, voorzover het jouw leven betreft. En indirect daardoor met de Cosmos, met de totaalcracht en nog meer.

+ Vraag over de ziel en het Al.

- Er is een bepaalde hoeveelheid water op een wereld. Nu breng ik in een aquarium een deel van dat water onder. Daardoor kan een vis leven, waar hij anders niet zou kunnen leven. Alle water, dat is voor ons de totaliteit ervan. Het water in het aquarium is onze ziel. Wat zich daarin beweegt en wat dus een wereldbesef ontwikkelt is de vis, die op de voertijden let en zo en dan is er ook nog het lichaam waaraan de vis eigenlijk niet denkt, behalve als een soort bepaling van wat hij innerlijk is. Dus de ziel is gelijktijdig deel van alles maar in zijn afgescheiden toestand als het ware het medium, de geest zich kan vormen en bewegen. Het lichaam is dan weer als het ware het brandpunt waarin de bewegingen en de ervaringen van het bewustzijn voortdurend weer geconcentreerd wordt, omdat de vis nog steeds niet weet wie hij zelf is.

Nu zit er in dat aquarium niet een goudvis, er zit een kikkervisje in. Dat kikkervisje heeft zich langzaam maar zeker ontwikkeld. Op een gegeven ogenblik laat het een deel van zichzelf achter. Dan valt zijn staartje en op den duur verdwijnen ook zijn kieuwen. Wat overblijft is een ander wezen. Maar dat andere wezen kan zich in het
 /waarin

water en daarbuiten bewegen. Het leeft dus als het ware op twee werkelijkheden. Wanneer een lichaam sterft, dan blijft de kracht waarin we ons bewegen, nog steeds dezelfde. Maar ons wezen kan nu leven in die kracht. Het zou het meest ideale zijn zeker wanneer we daarbij het aquarium weg konden denken, maar het kan ook leven in een eigen voorstellingswereld, op het droge als het ware en toch voortdurend zijn voeding en zijn kracht putten uit het water.

+ Maar wat gebeurt er dan met geest en ziel? Dat proces?

- De ziel blijft bestaan, maar de geest is als het ware overgegaan op een ander wezens- een ander **F** patroon en heeft daardoor voor zichzelf niets meer gemeen met wat ze geweest is. Maar ze is daarvan wel degelijk het resultaat. ***F** bewegings-

De kikker kan aan persoonlijkheden alleen denken als het ook kikkers zijn. Maar ondertussen vreet hij vliegen. Met andere woorden :de relatie met de dingen is veranderd. Door het veranderen van de relatie is de wereldvoorstelling van het ik -het kikkervisje was het stoffelijk ego, maar nu hebben we met het echte ego te maken -dus veranderd. Maar er komt een ogenblik dat ook deze vorm teloor gaat. Als er nu een ooeivaar komt en dat kikkerlichaam opeet, blijft het besef van de weide en het feit dat je vliegen nu niet meer met éénklap kunt vangen, bestaan.

Zeg nu maar dat dat zich langzaam maar zeker oplost in een briesje en dan gaat er een briesje over het water en over de oever en weet dat er kikkers zijn. Moeilijk, hè. Bijna onvoorstelbaar, maar we praten nu ook over iets wat voor mensen ook moeilijk voorstelbaar is. De geestelijke toestand is voor u niet voorstelbaar, omdat u zich niet voor kunt stellen dat er niets is en dat kan iets zijn. Hier, kijken we in de kamer, hè. Ik heb hier, nee, ik teken hier een bol. Het is niets. In die bol zit lucht. Er is wel iets, maar het is niet menselijk constateerbaar, u kunt niets zien. Nu weet u toevallig dat het er is. Maar als ik diezelfde bol nu teken en ik maak daar kracht in, dat is energie, daar kun je wat mee doen zelfs.

Maar je ziet niets, het is niet voorstelbaar. Nu neem ik de bol en ik gooi hem zó naar iemand toe, die merkt ook niets, misschien dat er iets in die persoon even verandert. Die persoon merkt het misschien niet op, maar anderen zouden kunnen zeggen dat er iets aan je veranderd is. Je kunt dat niet ontwikkelen, je kunt dat alleen maar zijn. Mensen praten altijd over ontwikkelen, evolutie en zo. Kijk, je hebt 't, je bent 't.

+ Hoe leer ik er dan mee omgaan?

- Door niet meer het te begrenzen door je verstand, het niet meer over te leveren aan op stoffelijke gebaseerde emoties, maar in jezelf in een zuiverheid als het ware aan te voelen en dan te richten op het doel waarvoor je het eventueel wilt gebruiken.

+ Dat kun dus ook als je hier als mens rond loopt?

- Dat kan wanneer je hier als mens rondloopt of wanneer je een geest bent, het kan altijd. Wanneer de juiste situatie er is. Jezus bijvoorbeeld, toen hij het brood vermeerderde en het rustig uitdeelde. Nu weet ik wel dat een wonder anders verklaarbaar is. Voor mij is er voldoende om u honger te stillen, meer dan voldoende. Omdat dit voor mij is het stillen van de honger en verder niets, is er meer dan genoeg. Kunt u dat volgen? Ik verander dus als het ware de werkelijkheid door mijn gevoel tot de basis te maken van een manifestatie, onverschillig hoe die verder tot stand komt, waardoor mijn voorstelling echt wordt. Het is het schepend begrip van de grote Meesters. Het

bekende verhaal ergens in de Himalaya. Een paar meesters komen een paar uitgeputte pelgrims tegen, die om hulp vragen. Wat moet je hebben? We vergaan van de honger! Eén van de meesters; waarom eet je dan niet? en hij wijst op een plek waar zoeven nog een kaal rotsblok was en ineens ligt daar een grote dot tsjampa, dat is vet met meelpoeder en nog een paar dingen. Hij zegt: eet! Ze nemen ervan en ze proppen zich vol. Ze willen dank je zeggen, maar de meester is weg en er ligt weer een steen.

De Meester weet, dat alles wat je nodig hebt, in alle dingen schuilt. Doordatgene wat hij erkende als nood als aanwezig te stellen in zichzelf, veroorzaakte hij een toestand waarbij die aanwezigheid inderdaad bestond. Er was toen inderdaad voedsel. En wat zij meenamen en dat bij hen hoorde en bij hun nood, blééf voedsel, maar voor de rest waren er alleen maar wat atomen van steen, het zal wel graniet geweest zijn. Door die innerlijke kracht van hem zou je bepaalde atomen anders kunnen rangschikken. Of, om het anders te zeggen: de binding van atomen die in de materie bestaat, wordt voor een groot gedeelte niet alleen bepaald door natuurlijke verschijnselen, maar mede door het besef van die verschijnselen als echt en onveranderlijk bij degenen die ze beschouwen.

+ vraag over onder andere het geestelijk geheugen.

- Het woord materie, dat u gebruikt maakt al duidelijk dat het niet helemaal klopt. Datgene dat wordt opgeslagen, wordt in wat wij noemen astrale waarden vastgelegd. Dan alleen kan er sprake zijn van materie. Hierbij is het gedachtenbeeld de matrix en de emotie de kracht, die binnen die matrixdeeltjes fijne deeltjes stof als het ware aantrekt en daar bindt. Dus in het geheugen bestaat het weten, in de astrale wereld bestaat als het ware het voorgaande feit als een werkelijkheid tot het weer verwaast of tot het voortdurend weer aangevuld en verandert tot het misschien helemaal niet meer op zichzelf lijkt.

Al datgene wat je beleefd hebt, bèn je. Bestaat in jou. Niet alle kleinigheden. Die emboliën die je drie incarnaties geleden hebt gehad, tenzij ze bepalend zijn geweest voor je relaties met de wereld, daar zul je niet meer aan denken, maar die heb je ook niet nodig. Wat je in feite hebt is een samenvoeging van alle fragmenten, waardoor je besef geworden is tot datgene wat het nu is. Deze fragmenten zijn meestal aanvullend. maar het is niet wat bij elkaar hoort of niet. Er is eens een Brahma'se vorst geweest, die dat heel mooi omschreef. "Ik ben gegaan langs de lotusvijvers, ik heb gedwaald door de wouden der zaligheid en nu zit ik aan de rots die de grens is van de ravijn van de tijd. Ik hoor het geweld van het gebeuren aan mij voorbij gaan. Maar boven mij is de boom van het weten. In mij ontluikt mijn wezen." Dat was Azoka zelf, die dat gezegd heeft. Maar we moeten het niet te lang meer maken, we moeten ook een klein beetje rekening houden met de tijd. Begint het u een beetje te dagen? Ik zeg niet dat u het helemaal moet begrijpen, maar begint er iets te dagen? Als ik dat bereikt heb, dan kunt u er zelf verder mee gaan. Want wat ik zeg, kan bij u nooit iets wakker roepen wat er niet is. Het kan alleen misschien bepaalde belemmeringen, die in uw eigen denken of besef aanwezig zijn, meestal alleen maar tijdelijk, terzijde stellen. Dan hebt u dus een andere visie gekregen, een ander beleven misschien van de dingen en als u daar dan wat aandacht aan geeft, maakt u het zich eigen. Dat wil zeggen dat u niet eens meer wéét dat u daar mee

bezig bent, maar dat u gewoon prakties die waarde belééft. Want de belevenis van de mens is opgebouwd uit de herinneringen die hij vergeten was, de emoties die aan hem voorbij zijn gegaan en het gebeuren dat allang is geweest. Dat is hetgene wat uw denken, uw beleven van vandaag bepaalt. En dat is maar goed ook, want anders zouden zó veel mensen zo ontzettend schuldig zijn, want iedereen geeft een ander de schuld als het verkeerd gaat. We hebben nu over de geest gesproken, waarom praat u niet eens over de ziel? En zijn eeuwige krachten? Het is maar een voorstel. Wees uzelf, maar wel van binnen-uit. Goede avond.

24 november, tweede deel.

Goede avond.

+ Is er een parallel tussen het dopen van Jezus en de Isis cultus?
 - In zoverre dat bij de Isis cultus de dood eveneens bestond. Degeen die ingewijd werd en opgenomen in de laagste rangen der priesteressen, werd voor een soort spiegelvijver gebracht. Ze moest door het water gaan en dan werd tegen haar gezegd: je hebt nu de wateren des levens doorschreden. Leer nu de kracht kennen die alles voortbrengt, zij die heerst en zij die dient. Dat was dan het begin. Bij Jezus zien we ook iets dergelijks. Ook daar de verklaring bij de dood. "Dit is mijn zoon" enzovoort, enzovoort. Er zit een grote parallel in. Er zijn wel meer van die dingen te vinden. Bij de inwijdingen van veel mannen godsdiensten komt ook iets dergelijks voor.

+ Is er geen beïnvloeding vanuit Egypte?

- Dat is moeilijk te zeggen. Tijdens de verdrijving door de overwinningen van Babylon is er een deel achtergebleven en deze mensen hebben zich op hun manier op de Wet toegelegd. Zij hebben een aantal Egyptische wijsheden, waarschijnlijk uit de tijd van Jozef, mee verwerkt met de praxis van hun Joodse geloof. Na de terugkeer is die sekte wat uitgebreid en later zijn het de Essenen geworden. Dus degenen met de filosofische achtergrond. zonder bestaanze ook, namelijk de Esseeën, maar dat waren meest kloostergemeenschappen. Veel strengere regels.

Maar uit de Esseense achtergronden is weer Johannes de Doper voortgekomen, Maria was ook lid van een Esseense sekte, Jozef waarschijnlijk ook. Bij de opvoeding van Jezus zal dat ongetwijfeld een rol gespeeld hebben, terwijl Jezus op zijn beurt ook weer tijdens de vlucht van Egypte een tijd in een Joods-Esseense nederzetting daar heeft gewoond. Het is dus aan te nemen, dat er een sterke Essense invloed is geweest. Dat zal ongetwijfeld ook een rol gespeeld hebben in de leringen en aan de twaalf en de vierenveertig zogenaamde kringen waar Jezus wat meer aan leerde en waarmee hij zo nu en dan de woestijn in trok.

Ik neem aan dat dat in het Christendom doorgewerkt heeft door de invloed onder andere van Johannes. Wonderlijk dat deze naam overeenkomt met Oanes, die we bij de Syriërs en de Meden vinden en daarnaast neem ik aan dat deze praktijken door Paulus voor een deel zijn geaccepteerd. Dat ze het doen van bepaalde wonderen en genezingen mogelijk maakten en daarnaast een grote overtuigingskracht hadden, zodat je mensen kon bekeren. Dat zal dan, naar ik aanneem, tot een inwijding aanleiding geweest zijn, waarbij een soortgelijke doop werd gegeven gelijk ook vroeger in het christendom. Tenminste in de eerste christelijke communes in Jeruzalem. Het ' behoren tot' hier wordt uitgedrukt door een onderdompeling in water of een besprenkebesprenkeling met water. En als we eerlijk zijn, dan moeten we toegeven dat er heel wat oude invloeden zijn, waarschijnlijk van meer dan tienduizend jaar vóór christus, die in vele godsdiensten, maar ook in het christendom een rol spelen. Bijvoorbeeld de reukoffers die nu nog in vele kerken gebracht worden bij de christenen. Die zou je weer kunnen vereenzelvigen met oude priesters uit de tijd vóór Uhr. Voor daar de verering van de maangodin in de mode kwam. En dat gebruik dat brengt je dan weer bij de bloedloze offers, enzovoort, enzovoort. Er waren dus al priesterschappen, die praktijken hadden waarin onder meer voorkomt bepaalde vormen van het kruis

en de cirkel, varianten de swastika, maar dan de goed draaiende, niet de verkeerd draaiende van uw tijd en nog een aantal andere symbolen.

+ Vraag over een boek waarin beweerd wordt dat sommige uitspraken van Jezus al eeuwen eerder door anderen geuit zouden zijn.

- Dat is niet helemaal waar. Het is wel zo dat de gelijknissen die Jezus vaak gebruikt en daar gaat het hier voornamelijk over, behoren tot een rabbinale traditie. En dat de wijze van argumenteren sterk doet denken aan die van de Esseense engelen, dat waren de leiders van de Esseense gemeenschap. Het is dus een voortzetting van een traditie en niet iets geheel nieuws zoals wel wordt beweerd.

Lange vraag of men eventueel in dit bestaan rekeining moet houden met vorige levens.

- Er bestaat een oude wijsheid: wat was, was. Wat is, is. En wat zal zijn, is een droom. Zo zou je hier ook kunnen zeggen: als u gelijk hebt en de persoon spreekt u aan, dan moogt u erop ingaan. Maar u mag niet vanuit uzelf proberen anderen tot bewustzijn te laten komen. Dat heeft namelijk geen zin. Het is geen taboe, maar ik denk onder meer aan bepaalde langwijdse tradities, waarbij je dan zo iemand een paar dingen in handen speelt die aan de vorige gedaante, die je eerst gehad hebt hebben behoord en als er dan sprake is van een herkenning, dan moet je dat uitleggen. Is dat niet zo, laat het dan maar, want een mens is nu eenmaal wat hij geworden is.

Bij een regressie gaat het er niet om om totaal in dat leven door te dringen met alle bewijzen daarvan. Het gaat doodgewoon om het visualiseren van een toestand, waardoor een toestand of manie begrijpelijk wordt of beheersbaar. Een psychologisch aspect. Ik vraag me af of de overwinning ook niet op een andere manier zou kunnen gebeuren, maar gezien de structuur van uw maatschappij en de wijze waarop men gezondheid nastreeft, helaas niet altijd de goede, dan zou ik zeggen, doe dat dan maar. Ik denk echter niet dat dat het meest belangrijke is.

Want weten wat je geweest bent, kan vaak een hele hinderpaal zijn om te aanvaarden wat je bent. Mag ik u een leuk voorbeeld geven? Ik ben al een tijdje weg. Reïncarnatie werd ook wel behandeld in die kringen met Annie Besant samen. Er was een meisje bij van een jaar of vijftien, een aardig kind. Zij kreeg te horen, dat zij vroeger een prinses de Bourbon was geweest. Vanaf dat ogenblik was het een onuitstaanbaar nest.

+ vraag over de genoemde andere therapie.

- Een van de beste therapieën is: iemand te confronteren met het gevreesde om dat elke keer iets verder te overwinnen. Het is niet zo gemakkelijk, maar de gevreesde beheersing kan dan nooit meer teniet gedaan worden. Terwijl bij regressie-therapie in ieder geval een tijdelijke vermindering van syndromen plaats vindt, maar geen absolute oplossing daarvan en dan de eigen karakteristiek van de persoon vaak bepalend is voor het al of niet terugvallen in onredelijk gedrag, angst en dergelijke.

+ Vraag over genetische manipulatie.

- Daar is wel iets tegen te doen, al is het alleen maar ze niet de kans geven om hiervoor middelen uit de gemeenschaps kas of iets dergelijks te gebruiken, want dit is een fascistisch denken.

'Ik weet wat goed is. Ik maak wat goed is en ál het andere is minder goed dan wat ik maak.' Het is niet alleen fascistisch, ook com-

munistisch en ook de katolieke kerk is soms fascistisch. Je kunt er heel weinig tegen doen. De wetenschapsmens die bezeten is van een bepaald denkbeeld, is niet vatbaar voor redelijke argumenten, tenzij zij hem ondersteunen in zijn illusies dat hij zal bereiken wat hij zoekt. Maar... ach, dat is al zo oud. Weerwolven. Er is toch wel een tijd geweest dat er genetische experimenten geweest zijn op aarde. Wel van wat andere aard, maar het is toch maar gebeurd. Uit die mengvormen zijn onder andere monsters voortgekomen. Die monsters, samen met andere overleveringen zijn mede aanleiding geweest tot het ontstaan van het weerwolftype. Het opvallende is dat de weerwolf uiteindelijk ontstaan is uit ijogingen om mens en jakhals te paren.

Dat is in een heel ver verleden gebeurd. In de gebieden waar de weerwolflegende ontstaat, onder andere het Zevengebergte, daar hadden ze geen jakhalzen. Wel wolven, vandaar weerwolven.

Ik denk dat een eclatante en kostbare mislukking het enige argument is waar verzekeringen, banken en grote bedrijven naar luisteren.

+ Vraag over transsexuële operatie.

- Ik zou proberen het eerst op te lossen, omdat een operatie van een transsexueel uiteindelijk geen vrouw of man kan maken. En dat moeten we goed begrijpen. Je kunt de uiterlijke kenmerken geven, je kunt met hormoonbehandeling kunstmatige uiterlijke gelijkenis verkrijgen, maar de persoon zelf verandert niet. Dan is het dus een feitelijk bedrog dat men ten aanzien van de omgeving pleegt, waardoor men denkt beter zichzelf te zijn. Als je het innerlijk al bent, dan hoef je het uiterlijk niet te zijn. Op het ogenblik dat je jezelf vóórhoudt dat je het innerlijk bent, zoek je een uiterlijke bevestiging en daardoor het gevoel van onbehagen en gespletenheid, dat je innerlijk vervormt, te ontvluchten. Wie het doen wil, doet het. Laat iedereen zijn eigen leven leven. Maar als iemand om raad komt, probeer eerst of je er achter kunt komen wat er eigenlijk aan de gang is.

Daar kan een regressie therapi dus voor dienen. Probeer daarnaast de persoon duidelijk te maken dat het er niet omgaat wat je uiterlijk bent. Want als het alleen om het uiterlijk ging dan wemelt het in de wereld van fatsoenlijke mensen.

+ Vraag of planeten het uitbreken van oorlog kunnen veroorzaken?

- Oorlogen, dat vind ik een beetje een groot woord. Maar er zijn inderdaad een paar constellaties die grote spanningsvelden veroorzaken. Bestaat er dan al een spanningsveld, dan kan dat ontaarden in een strijd en dat kan net zo goed een beurskrach worden als een oorlog. Het ligt er maar aan, welke belangen er het sterkst mee betrokken zijn. En dan hebben we een zestigjaar cyclus.ⁱⁿ Die zestig jaar cyclus komt één periode voor dat we met een tijdelijke verlichting te maken krijgen. In die periode zien we een heleboel mensen naar allerlei sekten toelopen en veel valse en echte profeten. Dertig jaar daarna ongeveer dan komt er een periode waarin als het ware alle spanningen moeten worden opgelost. Dat gebeurt dan òf door grote natuurrampen òf door andere krankzinnige situaties.

+ Vraag hoe er het volgend jaar uit zal zien.

- Dat valt nog al mee. Het ligt eraan, wie u bent. Als ik Reagan zou zijn, dan zou ik het inderdaad een noodlottig jaar vinden. Maar voor anderen en voor de wereld, gezien wat er nu is, verandert er eigenlijk niet veel. Het enige, dat nog iets gunstiger is dat is dat in

het najaar van 'achtentachtig een verandering plaats heeft van het weertype onder meer in Israël en dat houdt dus in dat ze daar een beetje meer voorde Sahel Kunnen zorgen misschien, als ze niet te lang aan de zelfbedeling^{ng} gewend zijn. U moet één ding onthouden: alles wat er in de wereld gebeurt heeft indirect ook invloed op uw eigen land. Want je kunt tegenwoordig niet meer binnen je eigen grenzen leven.

+ vraag over de toestand van Gerrit Jan Heijn.

- Hij is zeer ernstig ziek en ik geloof niet dat men in staat is om hem de nodige zorg te geven. U vraagt me iets wat ik niet met zekerheid weet, (waar hij zich precies bevindt). Ik meen dat men wel een idee heeft waar en in welke omgeving, niet in Nederland, men hem zou moeten zoeken op het ogenblik, maar men weet niet precies op welke plaats. Men weet wel wie er waarschijnlijk bij betrokken zijn, een paar namen zijn dus bekend, maar men weet de samenhang nog niet en de personen zelf kan men nog niet aanpakken.

De oplossing had er al moeten zijn. Maar door de vererging van de ziekte heeft men het contact even laten rusten van de kant van de ontvoerders. Je hebt nu wel kans dat zij er haast achter zetten. Het is op het ogenblik nog mogelijk dat zij allemaal terugkomen.

+ vraag over parallele werelden.

- Laten we het heel eenvoudig stellen. Napoleon is verslagen bij Waterloo. Dat was een kwestie van niet meer dan ongeveer één uur. Als Wellington een uur later was gekomen had Napoleon gewonnen. Dat had een hele grote invloed gehad op allerlei rand ontwikkelingen. Ook die van Engeland, enzovoort. Dan ontstaat een paralel, dat wil zeggen ergens bestaat een wereld met alle mogelijkheden die een winnende Napoleon zou hebben

Er bestaan dus werelden waarin voor u datgene wat net niet waar is, toch waar is. Dit noemt men dan parallele werelden en in die wereld komen personen voor als in uw wereld. Maar vanuit uw standpunt bevindt u zich op wat je de moederlijn van de geschiedenis zou kunnen noemen.

Parallele wereld is dus alleen maar fantasie. Maar het is mogelijk dat je op een gegeven ogenblik zo met kracht geladen wordt dat je in die andere mogelijkewereld verzeild raakt en dat is dan jouw werkelijkheid. Totdat er weer energie komt en dat is dan iets minder dan er nodig is en dan schiet je weer terug naar de moederwereld.

+ Ben je dan krankzinnig voor je eigen wereld?

- Nee, dan ben je niet krankzinnig voor je eigen wereld, maar dan krijg je wel te maken met mensen, die zo als dat heet verwaarloosd en uitgeput worden gevonden. Die een tijd hallucineren en die daarnaast een heel gat in hun herinnering vertonen. Die gevallen komen meer voor dan u denkt. Ongeveer tien per jaar over de wereld. Het heeft niets te maken met schizofrenie, dat is heel wat anders. Het is gewoon een tijdelijk beleven van een andere werkelijkheid en het onderworpen worden aan zeer hoge krachten, die zelfs je zenuwstelsel beroeren. Op een onvoorstelbare manier en het gevolg is dat u uitputtingsverschijnselen, meestal lichte anemie vertoont en het kan zijn dat u als een soort landloopster ergens wordt opgenomen.

+ Hoe kan dat gebeuren?

- U weet wel wat een condensator is? Twee platen waarop gelijkstroom zit. Noem die gelijkstroom mogelijkheidswereld. Normaal staat er wel een spanningsveld tussen, ze zijn dus wel samen bezig om een mogelijkheid te verwezenlijken, maar er slaat iets door. Tot op een ge-

geven ogenblik een té hoge spanning komt. Dan slaat de condensator door. Er slaat dus een vonk van de ene plaat naar de andere. Om precies te zijn van de positieve naar de negatieve. En wanneer dat gebeurt dan is die condensator even buiten werking, maar ze herstelt zich betrekkelijk snel. Alleen de deeltjes die bij de overslag zijn betrokken, ja, die zitten in de andere wereld. Dat spanningsveld is het tijdmogelijkheidsveld en dat is heel ingewikkeld, dat kan ik niet zo eenvoudig uitleggen. Het komt hierop neer. Je hebt een beweging in rui,te. Wanneer er een splitsing ontstaat, of een parallel, dan ontstaat er een verschuiving. Niet alleen van gebeuren, maar ook van tijdbaan. Parallele werelden lopen dus niet altijd parallel, maar van de moederbaan wordt dus aangenomen dat ze redelijk recht is. Nu komt er hier een afsplitsing, die loopt onder een hoek, maar trekt terug naar de moederbaan. Op het ogenblik dat zij de moederbaan kruist, is zij voor de moederwereld geen werkelijkheid. Maar ontstaat er een enorme spanning, die spanning kan gebeurtenissen doen ontstaan op de wereld en in het bijzonder op plaatsen die betrokken zijn, direct of indirect bij datgene wat zich op de parallelwereld op dit ogenblik als belangrijk afspeelt.

Geheugenhiaten kunnen hierdoor ontstaan, mits zij zich over niet langer dan drie dagen uitstrekken. Dan is het mogelijk dat je gewoon terugkeert tot jezelf en dat je alleen maar een hiaat hebt in je bewustzijn. Duurt het langer dan worden de lichamelijke invloeden dermate sterk en dan is ook de afstand van de terugsprong zó groot geworden dat de door mij genoemde ^{verschijnselen} ontstaan.

Denken is een mentaal proces, dat bestaat uit een doorlaatbaarheid van cellen, waardoor combinaties ontstaan. Deze celcombinaties geven dan een gemeenschappelijk signaal af dat eventueel als herinnering conclusie of voorstelling weer in het denken terugkeert. Er is dus een soort computerprogramma gaande. Maar nu denken de mensen dat er allemaal bepaalde centra'tjes zijn. Dus een visueel of een auditief centrum, enzovoort. Er wordt wel eens gedacht dat er iets verandert als je zo'n centrum weghaalt. Nee, er verandert niets.

Een tijdlang is dus dat geheugen op dat punt weg, daarna keert het terug. Omdat het namelijk behoord heeft tot een reeks sporen en daardoor remanent afwezig is in een andere cel. Het enige dat wel invloed kan hebben is de lobotomie, dus het doorsnijden van de verbinding met de hersenlobben, omdat hierdoor een deel van het emotionele leven wordt bestuurd. De overbrenging van emoties is niet meer mogelijk. Het resultaat is een frustratie, die zich meestal maskeert onder een schijnbare traagheid en gevoelloosheid, maar die kan voeren tot een onstellende onbeheersdheid. Dat is dus één van de weinige punten waar je wel wat kunt doen.

De frontale hersenlobben, die in zich mede functioneel zijn voor het emotioneel beïnvloeden van het lichaam en daarnaast sterke signalen uitgeven, die tot automatische verschuiving van de actie van de kleine hersenen voeren. Daar weet ik nu toevallig weer iets meer van. Bij ons bestaat geen tijd en daarom heb ik alle tijd.

Er is niet maar een bepaalde hoeveelheid kennis, er is maar een bepaalde hoeveelheid begrip. En wanneer je dan aan een bepaalde groep meer kennis wilt geven dan aan anderen, dan zou je ze ook meer begrip moeten geven. Aangezien het geven van begrip niet mogelijk is zonder meer, zou men ook niet meer kennis aan de kleine groep mogen geven. Kennis voor de elite, want daar komt het op neer,

gaat uit van het feit dat er iemand nodig is die beslissingen neemt en daardoor anderen behoedt voor fouten. Maar het is gelijktijdig een ontkenning van het recht voor elke mens om op grond van zijn eigen kennis en op grond van zijn eigen fouten tot een beter begrip te komen.

+ Door meer concentratie van een beetje kennis, meer effect.

- Dat vind ik helemaal niet juist. Als er heel veel mensen zijn met een beetje kennis, dan gaan ze met elkaar samenwerken om zó meer kennis tot een feit te kunnen maken. Dus om te kunnen zetten in de werkelijkheid. Dan gaat het proces niet snel, het wordt ook niet geleid, het is een spontaan groeiproces. Maar het zal u bekend zijn dat als je teveel kunstmens gebruikt het koren snel opschiet, maar de halmen leeg zijn. Als je aan een bepaalde groep te veel exclusieve kennis geeft, onttrek je ze aan alle correctieve mogelijkheden. Mogelijkheden om geconfronteerd te worden met hun eigen fouten.

Eerder breng je ze in een waanwereld waaruit ze pas wakker schrikken als ze zelf bijna vernietigd zijn. De voorstelling die de mens van vrijheid heeft, is een illusie en dat beseft hij zelf. Daarom wil hij ze aan anderen ontnemen om zijn eigen illusie van vrijheid in stand te houden. Een mens is vrij om zijn weg te gaan die hij gaan wil en die hij gaan moet op de wijze en in het tempo die hij zelf verkiest. Het is tijd, dus graag drie woorden ter improvisatie.

De ziel is de oerkracht, die de ware vrijheid bezit die de geest moet leren begrijpen.

En niet moet willen verwerpen.

U wilt vrij zijn, maar je bent geboren, dus moet je sterven.

Je wilt vrij zijn mens, dus je eigen lot bepalen, maar het toeval overrompelt je steeds keer op keer zeg jij die voor de vrijheid vecht, waar vind je vrijheid weer? Tenzij je eerst jezelf knecht.

De ziel van vrijheid is het weten van eeuwigheid, van Al-bestaan Het weten dat dat wat je bent, nooit en te nimmer zal vergaan alles leeft en alles blijft. Alles saam in tijdloosheid de naam van onze Schepper schrijft.

Dus geest die zoekt en mens die wenst, de oerkracht die het Al beheert, is de enige vrijheid die je wacht wanneer je haar aanvaardt

Een volkomen van leven, een weten kennen en begrip maakt jou tot kleine stip van duisternis tot 't Grote Licht Dat wordt je altijd voorgesteld tot je eindelijk de grenzen slecht het licht in jezelf ondergaat en al lijkt het soms een laatsgevecht het 'ik' als deel van de eeuwigheid, de ziel hoort bij de totaliteit. Het ik dat slechts omschrijft wat is als éénheid in jezelf bewust. Dat is het enige in een mens wat Waarlijk-vrijheid geeft.

Ja, zo ziet u het alweer uit een ideologische hutspot. Ik heb het op mijn manier geprobeerd. Wees vrij door niets te vrezen als je vrij wilt zijn. Wees vrij door te aanvaarden wat onvermijdbaar is en toch uw eigen weg te gaan. Dan leert de kracht van geest begrijpen, dan komen krachten van de ziel en wordt de vrijheid juist tot leven dat óver eeuwen heen gedreven in de st ijl van onze tijd zichzelf een laatste maal beziet. En dan zichzelf als deel van Al. Als God in God

zelfs. Daar laat ik het bij, want als ik nog verder voort blijf dichten denken ze dat de geest is aangestoken door de goede Sint. Ik zou u wel willen danken voor uw aandacht en voor uw sympathie. Wel met wat burgerlijke grapjes. Ik ben een goed burger geweest en de burgerlijkheid is het kleed waarin voor mij de vrijheid verhuld gaat. Moge het voor u hetzelfde zijn. Dat wat u bent, moge voor u het kleed worden waarin uw innerlijk licht zichzelf kan bergen tot het stralen kan daar waar het nodig is. Goede avond.